

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/110/2018
Identifikačné číslo spisu:	1307213662
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1307213662.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ C. F., bývajúcej v L. a 2/ K. A., bývajúceho v I., oboch zastúpených JUDr. Gabrielou Košudovou, advokátkou so sídlom v Nitre, Svätoplukovo námestie 3, proti žalovanému Z. S., bývajúcemu v L., zastúpeného JUDr. Elenou Ľalikovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Podbrezovská 34, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 17 C 145/2007, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. júla 2017 sp. zn. 3 Co 218/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30. januára 2014 č. k. 17 C 145/2007-296 žalobu žalobcov zamietol a žalobcom uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobcovia sa domáhali určenia, že vlastníkom nehnuteľnosti v okrese L.I, obec L., Mestská časť K., kat. územie K., zapísané na LV č. XXXX, parc. č. 2819/7 záhrady vo výmere 150 m² a parc. č. 2819/56 zastavané plochy a nádvoria vo výmere 112 m², bola v čase smrti S. A. (nar. I., zomr. I.) a že tieto patria do dedičstva po nej. Žalobcovia sa podanou žalobou voči žalovanému zároveň domáhali zdržania sa vstupu a akejkoľvek dispozície k nehnuteľnosti v kat. území K. parc. č. 2819/3 zastavané plochy a nádvoria o 303 m² vedenej na LV č. XXX Správy katastra pre Hlavné mesto Bratislavu. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia nepreukázali žiadny titul, na základe ktorého by sa dala konštatovať dobromyseľnosť držby. Poznamenal, že samotné zameranie a oploenie pozemku vo väčšej rozlohe nie je titulom, na základe ktorého sa právni predchodcovia žalobcov mohli domnievať, že nadobudli vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, príp. že sú dobromyseľní držitelia. Poukázal na to, že právni predchodcovia žalobcov disponujú titulom k nadobudnutiu pozemku o veľkosti cca 290 m², reálne však disponujú pozemkom vo veľkosti 306 m²; žalobcovia sa domnievali, že ich právna predchodkyňa nadobudla vydržaním ďalšie parcely vo veľkosti 262 m², v konaní však neuviedli žiaden titul, na základe ktorého by sa mohli domnievať, že sú vlastníkmí, resp. dobromyseľnými držiteľmi ďalších nehnuteľností v celkovej výmere porovnateľnej s výmerou pozemkov, ktoré boli reálne zakúpené. V súvislosti s posudzovaním dobromyseľnosti držiteľa

nehnuteľnosti poukázal súd prvej inštancie na to, že v kúpnej zmluve z 22. decembra 1961 bolo presne uvedené, že nadobúdajú pozemok vo výmere 70 m² a polovicu spoločného dvora vo výmere 376 m², pričom ani po zakúpení časti záhrady vo veľkosti cca 32 m² nenastala žiadna okolnosť, ktorá by ich oprávňovala domnievať sa, že právni predchodcovia nadobudli ďalšiu výmeru pôdy. Za takúto okolnosť nepovažoval súd prvej inštancie ani skutočnosť, že geodet zameral väčšiu výmeru pozemku parc. č. 2819/3 a táto bola oplotená a až do roku 2006 vyznačená v katastri s výmerou 303 m². Súd prvej inštancie pri posúdení dobromyseľnosti z hľadiska plochy kúpeného a skutočne držaného pozemku vyvodil záver, že právni predchodcovia žalobcov nemohli byť v dobrej viere a pri zachovaní náležitej opatrnosti si museli byť vedomí, že užívajú podstatne väčšiu časť pozemku ako kúpili, kúpený pozemok predstavoval 290 m², reálne zapísaný vo vlastníctve žalobcov predstavoval 306 m² a pozemky, ku ktorým sa domáhajú určenia vlastníctva navyše predstavujú výmeru 262 m² (150 m² a 112 m²). Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že právna predchodkyňa žalobcov nebola oprávnenou držiteľkou predmetných nehnuteľností, z toho dôvodu žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 19. júla 2017 sp. zn. 3 Co 218/2014 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak v prvom rade skúmal oprávnenosť držby sporných nehnuteľností, a teda aj existenciu právneho titulu (i domnelého), ktorý dobromyseľnosť držby u žalobcov ako aj u ich právnych predchodcov mal zakladať a v tomto smere odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil mechanizmus vzniku a podmienky vydržania uplatneného práva. V súvislosti s tvrdením žalobcov v podanom odvolaní, že v konaní bolo preukázané, že ich právni predchodcovia fakticky užívali sporné pozemky, tieto mali oplotené a mali na nich postavené záchod, šopu a vysadené dreviny, odvolací súd konštatoval, že tieto skutočnosti nemajú žiaden právny význam pre posudzovanie dobromyseľnosti držby právnych predchodcov žalobcov, nakoľko samostatne, bez ďalšieho nezakladajú ich dobrú vôľu a presvedčenie, že cudzie pozemky užívajú spôsobom, že im vlastnícke právo k sporným pozemkom patrí. Poznamenal, že vzhľadom na jednoznačné listinné dôkazy vykonané v súdnom spore, nemožno vyvodiť, že na strane žalobcov, resp. ich právnych predchodcov existovala dobrá viera, že im sporná nehnuteľnosť patrí, nakoľko dobrá viera oprávneného držiteľa sa musí vzťahovať aj na titul, na základe ktorého mohlo držiteľovi vzniknúť vlastnícke právo. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie vzal správne do úvahy všetky okolnosti vzťahujúce sa na skúmanie dobromyseľnosti a oprávnenosti držby, pričom dospel k logickému záveru, že s ohľadom na obsah kúpnej zmluvy z roku 1961, oceňovaniu nehnuteľností, následnému vysporiadaniu spornej záhrady o výmere 32 m² a v konečnom dôsledku aj s ohľadom na pomer medzi veľkosťou výmery pozemkov uvedenej v kúpnej zmluve a veľkosťou výmery pozemkov, ku ktorým žiadali žalobcovia určiť vlastnícke právo, si museli byť právni predchodcovia žalobcov vedomí (napriek zameraniu väčšej časti pozemku geodetom), že užívajú podstatne väčšiu časť pozemku ako v skutočnosti kúpili. Konštatoval, že pre uvedený záver svedčí aj výsledok dedičského konania po poručiteli, právnej predchodkyni žalovaného, v rámci ktorého boli prededené aj práve sporné nehnuteľnosti, ako aj výsledok dedičského konania po poručiteli, právneho predchodcovi žalobcov, v rámci ktorého naopak, sporné nehnuteľnosti neboli predmetom dedičstva (hoci dedičské konanie prebehlo po uzavretí kúpnej zmluvy z roku 1961). K žalobcami uvádzanej judikatúre týkajúcej sa započítania oprávnenej držby pred 1. januárom 1992, odvolací súd dal do pozornosti, že započítať nemožno akúkoľvek držbu, ale len oprávnenú držbu (oprávnená držba bola vyžadovaná v každej právnej úprave vydržania obsiahnutej v Občianskom zákonníku), čo však v danom prípade splnené nebolo. Uzavrel, že ak teda žalobcovia netvrdili a nepreukázali žiadny iný (i domnelý) titul (okrem kúpnej zmluvy z roku 1961), nepreukázali ani oprávnenosť držby a následne vydržanie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Odvolací súd v zmysle uvedeného konštatoval, že dôkazné bremeno preukázania právneho dôvodu držby jednoznačne zaťažuje toho, kto tvrdí, že došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s poukazom na § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako vecne správny potvrdil. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzovali s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Uviedli, že v dovolacom konaní považujú za rozhodujúce vyriešenie právnej otázky, ktorá v predmetnom konaní vyvstala, a ktorá

podľa ich názoru v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená, a to „či je možné vydržaním nadobudnúť do vlastníctva nehnuteľnosť susediacu s nehnuteľnosťou špecifikovanou v kúpnej zmluve v prípade, ak táto susediaca nehnuteľnosť nie je na voľnom priestranstve trvale oddelená viditeľným ohraničením od nehnuteľnosti špecifikovanej v kúpnej zmluve, a ak táto susediaca nehnuteľnosť bola titulom kúpnej zmluvy predávajúcim odovzdaná kupujúcemu do jeho užívania v rámci výmery nehnuteľnosti, ktorá bola zmluvnými stranami identifikovaná vzájomne vytýčenými kolíkmi“. Namietali, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom za nesprávne považovali právne posúdenie zisteného skutkového stavu. Za nesprávne právne posúdenie veci považovali aj posúdenie dobromyseľnosti právnych predchodcov žalobcov, nakoľko v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 283/2009 sa dobromyseľnosťou rozumie, že držiteľ je ohľadom existencie svojho práva v omyle. Odvolací súd síce v o svojom rozhodnutí ozrejmil mechanizmus vzniku a podmienky vydržania, dovolatelia však mali za to, že neposúdil v konkrétnych súvislostiach, objektívne a individuálne všetky okolnosti a z nich vyplývajúce právne dôsledky uchopenia držby a dobromyseľnosť právnych predchodcov žalobcov. S odkazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Českej republiky a skutkový stav vyplývajúci z listín a výpovedí posudzovaných súdom prvej inštancie a odvolacím súdom uviedli, že právní predchodcovia žalobcov v dobrej viere nadobudli k sporným parcelám vlastníctvo vydržaním. Na základe uvedeného navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a to tak, že určí, že vlastníčkou sporných nehnuteľností bola v čase smrti právna predchodkyňa žalobcov, a tieto patria do dedičstva po nej. Zároveň navrhli, aby dovolací súd odložil právoplatnosť rozsudku odvolacieho súdu. V ďalšom podaní dovolatelia uviedli, že nimi nastolená právna otázka mala byť riešená ako predbežná otázka. V podaní popisovali skutkový stav veci a poukazovali na nesprávne právne závery súdov.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcov navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie žalobcov buď odmietol pre jeho neprípustnosť, alebo zamietol pre jeho zjavnú nedôvodnosť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie právoplatnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany zastúpené v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP) a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania, resp. predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie dovolaním napadnúť (úspešne). Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8.1. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.2. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe

dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Žalobcovia v danom prípade vyvodzujú prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

9.1. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Na rozdiel od doterajšej právnej úpravy v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, keď výlučne odvolací súd mohol vysloviť, že je v jeho rozhodnutí riešená otázka zásadného právneho významu, na ktorú samostatným výrokom pripustil dovolanie a dovolací súd nemal oprávnenie skúmať, či skutočne ide o otázku zásadného právneho významu, ale bol oprávnený preskúmať takéto rozhodnutie odvolacieho súdu iba v rámci pripustenej otázky, súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

9.2. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

10. Žalobcovia tvrdia, že dosiaľ v dovolacím súdom nevyriešenou otázkou (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) je otázka „či je možné vydržaním nadobudnúť do vlastníctva nehnuteľnosť susediacu s nehnuteľnosťou špecifikovanou v kúpnej zmluve v prípade, a k táto susediaca nehnuteľnosť nie je na voľnom priestranstve trvale oddelená viditeľným ohraničením od nehnuteľnosti špecifikovanej v kúpnej zmluve, a ak táto susediaca nehnuteľnosť bola titulom kúpnej zmluvy predávajúcim odovzdaná kupujúcemu do jeho užívania v rámci výmery nehnuteľnosti, ktorá bola zmluvnými stranami identifikovaná vzájomne vytýčenými kolíkmi“. Pri posudzovaní podaného dovolania podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že dovolatelia napádajú správnosť skutkových záverov súdov. Argumentujú tým, že nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom spočíva v nesprávnom posúdení skutkového stavu.

10.1. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovia namietajú nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom, resp. súdom prvej inštancie; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolatelia vyvodzujú z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (viď § 432 ods. 1 CSP). Najvyšší súd uvádza tiež to, že pokiaľ dovolateľ namietá nesprávnosť alebo nepodloženosť niektorých skutkových záverov súdov, neprípustne tým predkladá na dovolací prieskum skutkové, nie právne otázky. Dovolací súd je pritom viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

10.2. Riešenie skutkovej otázky je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania; pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej obsahu, zmyslu a účelu, normu interpretuje a zo svojich skutkových zistení (to znamená po vyriešení skutkových otázok a

na ich podklade) prijíma právne závery o (ne)existencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad.

11. V danom prípade dovolatelia namietajú, že preukázali (okrem kúpnej zmluvy z roku 1961) aj iné domnelé tituly, v dôsledku čoho preukázali oprávnenosť držby a následne vydržanie vlastníckeho práva k parcelám. Súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd mali z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobcovia nepreukázali žiaden titul, na základe ktorého by sa dala konštatovať dobromyseľnosť držby. Poznamenal, že samotné zameranie pozemku a jeho oplotenie vo väčšej rozlohe nie je titulom, na základe ktorého by sa právni predchodcovia žalobcov mohli domnievať, že nadobudli vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, prípadne, že sú dobromyseľní držiteľia. Právni predchodcovia žalobcov disponujú titulom k nadobudnutiu pozemku o veľkosti cca 290 m² (70 m² - pozemok dom, 1/2 pozemku vo veľkosti 376 m², čo predstavoval spoločný dvor a cca 32 m² odkúpených v roku 1965). Tak ako to uvádza aj znalec v posudku, reálne teraz disponujú nehnuteľnosťou, pozemkom vo veľkosti 306 m² (prikúpená záhradka mala reálnu výmeru 43 m²). Súdny uzavrel, že v prejednávacom prípade bolo v kúpnej zmluve z roku 1961 presne uvedené, že nadobúdajú pozemok vo výmere 70 m² a polovicu spoločného dvora vo výmere 376 m². Ani po zakúpení časti záhrady vo veľkosti cca 32 m² nenastala žiadna okolnosť, ktorá by ich oprávňovala sa domnievať, že právni predchodcovia nadobudli ďalšiu výmeru pôdy. Žiadna iná zmluva, ani iný moment, od ktorého by mohli žalobcovia odvíjať presvedčenie, že ich právni predchodcovia boli dobromyseľní nadobúdatelia práva, v konaní nebol preukázaný. Napriek skutočnosti, že geodet zameral väčšiu výmeru pozemku parc. č. 2819/3 a táto bola oplotená a až do roku 2006 vyznačená aj v katastri s výmerou 303 m², žiadna skutočnosť nenasvedčuje tomu, že právni predchodcovia žalobcov začali užívať väčšiu nehnuteľnosť v dobrej viere. Ďalej poznamenali, že jedným z hľadísk posúdenia dobromyseľnosti je aj posúdenie plochy kúpeného a skutočne držaného pozemku. Kúpený pozemok predstavuje 290 m², pozemok reálne zapísaný vo vlastníctve navrhovateľov predstavuje 306 m² a pozemok, ku ktorému sa žalobcovia domáhajú určenia vlastníctva, predstavuje ďalšiu rozlohu 262 m². Aj z tohto pomeru je zjavné, že právni predchodcovia žalobcov nemohli byť v dobrej viere, aj keď časť sporného pozemku ohradili a pri zachovaní náležitej opatrnosti si museli byť vedomí, že užívajú podstatne väčšiu časť, ako kúpili. Svedčí o tom aj skutočnosť, že spočiatku bol spor vedený ako spor o hranicu pozemku, pričom nariadeným znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že súčasná hranica je posunutá do strany žalobcov o 49 cm, čo ustanovený znalec vytýčil v teréne a žalovaný sa vyjadril, že hranicu medzi pozemkami posunie tak, ako ju vytýčil znalec. Súd tak dospel k záveru, že S. A. nebola oprávnenou držiteľkou predmetných nehnuteľností, preto žalobu žalobcov, aby určil, že bola v čase smrti vlastníčkou parcely č. 2819/7 o výmere 150 m² a parc. č. 2819/56 o výmere 112 m², zamietol. Dovolatelia v dovolaní nesprávne právne posúdenie veci odôvodňujú spochybnením týchto skutkových zistení, ku ktorým dospeli súdy nižších inštancií. Dovolací súd zdôrazňuje, že v dovolaní nastolená otázka má skutkovú (nie právnu) povahu, ktorá nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalobcov v zmysle tohto ustanovenia. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a § 432 ods. 2 CSP.

12. Najvyšší súd dovolanie žalobcov, vyvodzované z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

13. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.